

Günü Ele Geçirin

John Zerzan

Modern yaşamın süratle artan bedeli hayal edebileceğimizden çok daha kötü. Yaşamın dokusunu ve şeylerin tüm duygusunu değiştirerek, başkalaşım ileriye doğru hücum ediyor. Çok uzak olmayan geçmişte, bu yalnızca kısmi bir değişiklik iken; şimdi Makine, hayatlarımızın merkezine her geçen gün daha da fazla nüfuz ederek, kendi mantığından hiçbir kaçışa izin vermeden üzerimize kapanıyor.

Tek durağan devamlılık, bedeninin emsalsiz yollarla korunmasız hale gelen devamlılığı ola gelmiştir. Şu anda, Furedi(1997)'ye göre açıkça panik boyutuna varan bir yüksek kaygı kültüründe yaşıyoruz. Postmodern nutuk, bir yüzü kaçınılmaz olarak sistematik terk edilmişliğe varan çilenin dile getirilişini bastırıyor. Dejeneratif hastalıkların belirginliği, sanayi toplumu içinde hayatı olumlayıcı ve sağlıklı her şeyin kalıcı tahribatı ile dondurucu bir koşutluk yapıyor. Hastalıklar belki sanayi toplumunun ilerleyişi içerisinde yavaşlatılabilir, ancak tamamıyla bir iyileşme -öncelikle koşulları yaratan- bu bağlamda hayal dahi edilemez.

Yaptığımız tek şey, tamamen ölü olsa da, insan topluluğunun özlemini çekmek. McPherson, Smith-Lovin ve Brashears (American Sociological Review 2006) bize, 19 yıl önce tipik bir Amerikalının 3 tane yakın arkadaşı olduğunu, şimdi ise bu sayının 2ye indiğini söylüyorlar. Bunun yanı sıra, yaptıkları ulusal çalışma, güvendiği bir kişi ya da arkadaşı olmayan kişi sayısının üç katına çıktığını ortaya koyuyor. Tekno-kültür – ve onun övüldüğü “bağlantısallığı”- boyuna yalıtkanlığı, tek başnalığı ve anlamsızlığı daha da büyüttükçe, nüfus sayımı sonuçları tek kişilik hane sayısında keskin bir yükseliş olduğunu gösteriyor.

Japonya’da “insanlar adeta seks yapmıyorlar” (Kitamura 2006) ve intihar oranları süratle artıyor. Hikikimori, ya da kendini tecrit etme, kendi odalarında yıllarca yaşayan bir milyonu aşkın kişiyi buluyor. Tekno-kültürün en çok geliştiği yerler aynı zamanda, stres, depresyon ve kaygı düzeylerinin en yüksek olduğu yerler oluyor.

İçsel ya da dışsal gerçeklik mümkün kıldığı sürece, sorular ve fikirler dünyada güncelleşebiliyorlar. Kıyamete doğru ilerleyen şu anki durumumuz yanlışlanamaz bir gerçeklik sergiliyor. Yeni ivedi sorular ve hiçbir cevap sağlamayan bir bütünlüğün –küresel uygarlık- kafa kafaya çarpışmasına yöneldik. Hiçbir gelecek sunmayan ancak bu gerçeği kabul ettiğinin hiçbir işaretini vermeyen bir dünya, gezegen üzerindeki tüm canlıların hayatları, sağlıkları ve özgürlükleriyle birlikte kendi geleceğini de tehlikeye atıyor. Uygarlığın egemenleri her zaman, tahakkümün her biçimiyle zirvesini hedef almayı seçerek, farkında oldukları yaşamın sonu için hazırlamaları gereken uzak şansların tümünü çarçur etmişlerdir.

Ekolojik intihar olduğu kadar kitlesel bir biçimde insanlıktan çıkaran ve uygarlığın kendi başlıca kurumlarından köklenen, büyüyen krizin derinliği bazıları tarafından açıkça biliniyor. Aydınlanmanın ve modernizemin şüpheli sözleri, uygarlık olarak bildiğimiz ağırbaşlı hatanın zirvesini temsil eder. Bu Düzenin tanımlanan ve sürdürülenden feragat edeceğine ve onun çok sayıdaki ideolojik destekçilerinin bu gerçeklerle yüzleştiğine dair açıkça ufak bir olasılık olduğuna dair bir umut yok. Eğer, resmi olarak olmasa da genişçe tahmin edilen bu süreç, yani uygarlığın çöküşü çoktan başladıysa, saltanat süren bütünlüğün yaygın bir reddinin ve tek edilmişinin temelleri olabilir. Kesinlikle, bunun katılığı ve inkarı daha önce görülmemiş boyutta, süratle ortaya çıkabilecek bir kültürel değişimin zeminini hazırlayabilir.

Elbette, kemikleşmiş ancak kırılabilir ve ölümcül bir biçimde çatlamış bu sistemden kopacak bir paradigma değişimi kaçınılmaz olmaktan da öte. Diğer ana olasılık ise, çok fazla insanın her zamanki nedenlerle (korku, tembellik, işlenmiş yetersizlik vs.), yalnızca çöküşle başa çıkmayı denemek dışında yapılacak hiçbir şey kalmayacağı kadar geç olana dek, gerçeği pasifçe olduğu gibi kabul edecekleridir. Bir şeylerin yanlış olduğuna dair tam gelişmemiş ve bireysel de olsa; derin, içsel bir tedirginlikten ve çoğu zaman anlık bir acıyla kamçılanarak büyüyen bir farkındalığın sözünü etmeye değer. İşte bu, fırsatın bulunduğu yerdir. Bu kuşkusuzca gelişen yeni bakış açısından bir tür olarak karşımıza çıkan şeyle yüzleşme ve gezegenin hayatta kalmasının karşısına dikilen engelleri kaldırma işini buluyoruz. En azından, çeşitli biçimlerde, böyle bir yargılama, yıkım ve evcilleştirme her şeyi boğmadan önce bu ölüm makinesini ortadan kaldırabilir.

Önceden kaybedilmiş olan şeyler, bugünkü kötü durumumuzu anlamaya yardımcı olsa da; şu anda, şimdiye dek olandan çok daha geniş bir anlamda boyun eğdirilmiş bir haldeyiz. Süratle yayılan tekno-dünya kuşatması hayatlarımızın her alanında, daha da derin bir denetime doğru hareketi telkin ediyor.

Adorno'nun 1960lardaki değerlendirmesi geçerliliğini halen koruyor: "Neticede sistem öyle bir noktaya –toplumsal ipucunu sağlayan sözcük "bütünleşmedir"- varacak ki tüm anların diğer tüm anlara evrensel bağlılığı nedensellik konuşmalarını hükümsüz bırakacak. Yekpare bir toplum içinde neyin neye neden olduğunu aramak saçmalaktır. Yalnızca toplumun kendisi bir neden olarak kalır." (Negative Dialectics, p.267)

Her alternatifi içinde eriten ve geri dönülmez gibi görünen bir bütünlük(totalite). Totaliter. Kendi kendisinin gerekçesi ve ideolojisi. Bizim reddimiz, tüm bunları yürürlükten kaldırmaya yönelik çağrımız daha da az protesto ya da savunuyla karşılaşılıyor. Temeldeki cevap az çok şu satırlarda: "Evet görüşünüz güzel, doğru, geçerli; ama bu gerçeklik hiçbir zaman yok olup gitmeyecek."

Canavarlaşmaya karşı sözüm ona zaferlerin hiçbiri, dünyayı hiç değilse kendi türümüz için bile daha güvenli bir hale getiremedi. Tüm devrimler yalnızca tahakkümü güncelleyerek, gerginleştirdi. Çeşitli politik kanaatlerin yükselişi ve düşüşüne rağmen, kazanan her zaman üretim oldu, teknolojik sistemler hiçbir zaman geri adım atmadılar, yalnızca geliştilediler. Makine kendi işlemesi için ihtiyaç duyduğu sürece, bizler özgür ya da otonom olabildik.

Bu sırada, her zamanki gerçekçe gerekçeler devam ediyor. "Teknolojinin kendisini yaşam biçimi haline getirmeden, belirli teknolojileri kullanmakta özgür olmalıyız" (Valovic 2000). "Dijital teknolojilerle yaratılmış dünyalar, onların oyunlarını oynamayı tercih ettiğimiz kapsamda gerçektir." (Downs, 2005)

Mutlak güç ve modernitenin işleyişiyle ilgili bazı bitmek bilmeyen yanılsamalarla birlikte, Makine kötüleşen ihtimallerle karşılaşılıyor. Hayatın egemen düzenlemesini yürüten kişilerin artık cevaplar ve olumlu tasarımlara bile kalkışmaması çarpıcı bir gerçektir. En çok üzerinde durulan konular (örneğin Küresel Isınma) basitçe göz ardı edilir, Kamu hakkında propaganda (pazar artı yalnızlaşma), Özgürlük (tümünden gözetim toplumu) Amerikan Rüyası! Ciddiye alınması beklenemeyecek denli yanlıştır.

Sahlins'in işaret ettiği gibi (1997), toplumlar karmaşık hale geldikçe, meydan okumalarla da bir o kadar başa çıkamazlar. Tahmin edilebilirliği korumak, herhangi bir devletin temel endişesidir; bu konudaki yeterliliği görünür biçimde azaldıkça, gerçek destek de azalacaktır. Birçok araştırma, ekolojik sistemin ani, felaket boyutunda bir yıkımdan çok; devamlı, öngörülebilir bir düşüşe maruz kalmaktan ıstırap çektiğinin daha olası olduğunu gözler önüne seriyor. Yönetme mekanizmaları da koşut bir gelişimin öznesi olabirler.

Önceki zamanlarda tedbir alabilme ihtimali vardı. Güvenlik vanası: hudut bölgesi, uygarlığın ileri adımına eşlik etti. Kutsal Roma İmparatorluğunun 12.-14. Yüzyıllarda büyük çağda doğuya doğru yayılması, 1500 yıl sonra Yeni Dünya'nın keşfi, 19. Yüzyılın sonuna doğru Kuzey Amerika'nın batı yönünde hareketi. Fakat sistem "yol boyunca yığılan yapılara ipotekli" (tekrar Sahlins) hale gelir. Biz rehiner ve bütün de hiyerarşik bir orkestra. Tüm sistem meşgul, sürekli akış halinde; etkileşimler devamlı hızlanan düzeyde meydana geliyor. Yapının neredeyse tümüyle denetimin az çok dışında kalan atama güçleri üzerine kurulduğu bir aşamaya ulaştık. Esas örnek, Güney Amerika'da asıl desteğin solcu rejimler tarafından sağlanmasıdır. Konu neo-liberal ekonomi politikalarının bir sonucu değil, kendini yöneten sermayenin kolaylaştırılması ve yerli direnişini kendi yörüngesine ataması iktidardaki solun başarıları.

Fakat bu taktikler, tekno-sermayenin geleceğini ölümcül bir riske atan, kapsamlı bir içsel katılık olgusuna ağır basmıyorlar. Kriz adı modernitenin kendisi, onun rastlantısal, biriken ağırlığı. Bugün her rejim, her "çözümün" yalnızca girdaba çeken problemleri derinleştirdiği bu durumun içerisinde Daha fazla teknoloji ve daha fazla baskıcı güç, müracaat edilecek tek kaynaklar. İlerlemenin "karanlık yüzü" modern zamanların nihai yüzü olarak su yüzüne çıkmış duruyor.

Giddens ve Beck gibi teorisyenler, modernitenin, şu anda toplumun gizli karakterinin felaket olduğu son sınırlarına ulaşıldığını kabul ediyorlar. Basit bir değişim göstermeksizin, yine de umudu elden bırakmıyorlar; her şey iyi olacak. Örneğin Beck, sanayi ve teknolojik değişimin demokratikleştirilmesi çağrısında bulunuyor- tabii, bunun neden hiçbir zaman gerçekleşmeği sorusundan dikkatle kaçınarak.

Bu totalitenin içinde hiçbir mutabakat, mutlu son olamaz ve bunun zıttını iddia etmek net bir şekilde yanlıştır. Tarih kefarete olanağı tasfiye etmiş gibi görünüyor; ve asıl gidişatı ile eleştirel düşünce olarak geçen şeyi ortadan kaldırıyor. Farkına varılacak ders, ne kadarının yeni ve zekice uygulanabilir bir

doğrultuya çevrilebileceğidir. Hiçbir zaman bir tercih anı olmadı; yaşam alanları ve temelleri, endişesizce ancak muazzam bir etki bırakarak, çok çeşitli yollarla algılanamayacak bir biçimde değişir. Eğer çözüm teknolojide aranacaksa, bu elbette yalnız modern tahakkümü güçlendirir; bu karşımıza çıkan meydan okuyuşun asıl parçasıdır.

Modernite etik eylem için mümkün olan faaliyet alanını, potansiyel çıkış noktalarını söküp atarak daralttı. Fakat gerçeklik, kriz arttıkça kendisini bize dayatarak, bir kez daha yakın ve inatçı hale geliyor. Bu durum istediğimiz her şeyi çürüttüğünden, düşünmek herkesin içini kemiriyor. Bunun bize bağlı olduğunun farkına varıyoruz. Küresel tekno-kültürün çökme olasılığı bile bizi, nihai potansiyel rollerimizin ve yıkım makinesini durdurma sorumluluğumuzun farkındalığından uzaklaştırmamalı. Pasiflik, mağlup bir tutuma benzer şekilde kurtuluşu sağlayamaz.

Hepimiz yaralıyız ve çelişkili bir biçimde bu yabancılaşma komünalliğin temeline dönüşüyor. Travma geçirenlerin buluşması şekilleniyor belki de, ruhani bir akrabalığı canlandırmayı talep ediyor. Çünkü hala anlık olarak hissedebiliyoruz, bize hükmedenler bizlerden daha kolayca rahat edemeyecekler. İyileşmek için derin ihtiyacımız, bir alt üst edişin gerçekleşmek zorunda olması anlamına geliyor. Her şey, felaketi tüm düzeylerde yaratarak, “yalnızca devam ediyor”. İnsanlar, her şeyin yalnızca devam etmesinin aslında kıyamet olduğunu anlamaya başlıyorlar.

Melissa Holbrook Pierson (The Place You Love Is Gone 2006) bunu, şu şekilde ifade etti: “Birden şu anda yakaladı, tuhaf biçimde kavranması kolay. Acımasızca, Büyük Elveda’ya doğru ilerliyoruz. Bu resmi! Düşünülemez olan düşünülme hazır. En sonunda görüş alanında, tüm insanlık tarihi ardımızda kalıyor. Gizemli ruhunuzdan geri kalanın hendeğinde geldiğini hissediyorsunuz, bir kişinin gözyaşlarından çok daha büyük, yuvanın nihai kaybı. Seninki ve benimki, şahsi hıçkırıklarımız, kitlesel çılgınlara katılacak...”

Sefalet. Sefilleştirme. Asla tamamıyla olmak istemekten vazgeçemediğimiz yere dönmenin vakti geldi. Spengler’in sözleriyle: “Artık daha fazla dayanamayacağı esneklik sınırına değin gerildi ve tekrar gerildi.”

Modernitenin açılış başlangıcı olan aydınlanma düşüncesi, Sanayi devrimiyle beraber, 18. yüzyıl Avrupa’sında başladı. Kendi kaderimiz üzerindeki bilinçli denetimimiz temelinde, özgürlük bize garanti edildi. Fakat Aydınlanma iddiaları gerçekleşmedi ve tüm tasarı kendi kendini mağlup etmeye dönüştü. Us, evrensel haklar ve bilimin yasalarını kapsayan temel bileşenleri; bilginin, bilimsellik öncesi, mistik kaynaklarını atmak için bilinçli olarak tasarlandı. Çeşitli, komünal sürdürülebilir yaşam tarzları; birleştiren, tek tip ve yasalarla mecburi kılınan bir yaşam modeli adına feda edildi. Kant’ın ahlaki eylemden geçen özgürlük vurgusu, Fransız ansiklopedicilerinin geleneksel zanaatleri daha güncel teknik sistemlerle değiştirme programları ile birlikte bu bağlamda gövde buldu. Bu arada, mülkiyeti en az kategorik zorunluluğu kadar kutsallaştırmış olan Kant, uygun olarak modern üniversiteyi sanayi makinesi ve onun ürünleriyle karşılaştırmıştır.

Çeşitli Aydınlanma figürleri modern gelişmeler üzerine eğrisiyle doğrusuyla tartışmışlardır ve bu kısa sözler Aydınlanma konusuna gerçek değerini vermeye yetmez. Yine de, bu önemli tarihsel bağlamı akılda tutmak verimli olacaktır: modern ilerlemeci düşünce ve seri üretimin doğusu neredeyse eşzamanlıdır. Bu konuya uygun bir yaklaşım Min Lin’ininkidir (2001): “Kendi entelektüel temelini evrenselleştirerek ve yeni kutsal bir sözde-aşkınlık yaratarak kendi pozisyonunu meşrulaştırmak için, bilişsel söylevlerin toplumsal kökenini ve kesinlik fikrini gizlemek modern Batı ideolojisinin gerekliliğidir.”

Modernite, sanki çok uzun zaman önce kaybettiği dengesini geri kazanmak istermiş gibileri hareket ederek, her zaman kendisinin ötesinde farklı bir aşamaya ulaşmaya çabalar. Geleceği –kendisinininkini bile- değiştirmenin peşinde koşar.

Modernitenin özgürlük vurgusu ile, modern aydınlanmış kurumlar uysallık kadar hiçbir şeyi başaramamışlardır. Lyotard (1991) tüm kazancı şöyle özetler: “Yeni bir barbarlık, cahillik, aklın sefilleşmesi, ruhun tükenişi.” Hayatın her alanındaki kitleselleşmiş, tek tipleştirici biçimler, acımasızca, modernitenin esas denetim programını yürürlüğe koyuyorlar.

“Dünyamızı yaratan şey kapitalizm değil, makine. Dikkatli çalışmalar ortaya koymak için tasarlandıkları halde, tonlarca nüshayı açıkça gizliyorlar.”(Ellul 1964). Herhangi bir şekilde sınıfsal tahakkümün merkeziliğini inkâr etmek için değil, ama bizlere bölünmüş toplumun işbölümü ile başladığını hatırlat-

mak için. Bölünmüş benlik doğrudan bölünmüş topluma yol açtı. İşbölümü, ayrıklığın emegidir. Modern hayatı neyin karakterize ettiğini anlamak, her zaman süregeldiği gibi, teknolojinin günlük hayatımızdaki rolünü anlamaya çabalamaktan farklı değildir. Lyotard (1991)'de şöyle hüküm verdi: “teknoloji insanlar tarafından keşfedilmedi. Gerçekleşen, bunun tam tersiydi.”

Sanayi gelişiminin ilk tragedyası, Goethe'nin Faust'u, en derin korkularını gururlu amaçlardan ileri gelen korkular olarak betimledi. Süperinsan geliştiricisi Faust, kendi bütünleyici hareketi içerisinde ötekiliğin/farklılığın herhangi bir belirtisi tarafından tehdit edilen, yerel modernizasyon güdüsünü andırır.

Tek, küresel bir tekno-şebekeye ulaşmak için, devamlı daha da fazla tektipleştiren, her zamankinden çok daha homojen bir alanda iş görüyoruz. Yine de, birinin dikkatini yüzeyde, kenarlarda var olmasına izin verilen şeylerde tutarak bu sonuçtan kurtulmak mümkün. Böylece bazıları Indymedia'yı adem-i merkezileşimin önemli bir galibiyeti ve radikal bir talep olarak bedava bilgisayar yazılımı olarak görüyorlar. Bu tutum tüm yüksek tekno gelişimin ve kullanımının endüstriyel temelini göz ardı ediyor. Her yerde bulunan ve fazlasıyla zehirli cep telefonunu kapsayacak şekilde tüm “fevkalade araçlar”, Wired dergisinin temiz, kaliteli sayfalarına göre, eko-felaketlere sebebiyet veren Çin ve Hindistan'daki sanayileşme ile çok daha fazla bağlantılılar. Wired'ın kurtarıcı iddiaları, kendi dışarıdan kopuk, çocukça fantazileri içinde inanılır görünüyorlar. Taraftarları ancak, sadece teknolojinin doğayı sistematik bir biçimde tahrip edişine değil, aynı zamanda insan yaşamlarındaki küresel bedelleri: zehirlilik, angarya ve sanayi kazalarıyla dolu yaşamları, görmelerini engelleyecek devasa sanrıları sürdürülebilirler.

Şu anda, her şeyi kapsayan evrensel sisteme karşı oluşmaya başlayan “yavaş gıda”, “yavaş şehirler”, “yavaş yollar” benzeri, itiraz görüngüleri mevcut. İnsanlar, önüne çıkan her şeyi yakıp yıkan bu gücün durmasını ve hayatın dokusunu yok etmemesini tercih ederlerdi. Ancak gerçek düşüş, kendi dünyayı yaşanır olmaktan çıkararak ve şeyleri birbirinden ayıran gidişatından hızını alıyor. Yalnızca radikal bir kopuş, yörüngesini değiştirebilir. Daha çok sayıda ülkede, daha fazla füze ve daha fazla atom bombası, teknolojik zorunluluğun açıkça diğer tarafı. İleri-insan öznenin gelecek tekno-koşulu iken, kitlesel ölüm hayaleti de başarısının tacı olarak modernitenin koşulu. Bizler, Mega-makinenin mirasçıları değil, onun vasıtası olarak her yeni ileri atılışında elinde tuttuğu rehaneleriyiz. Tekno-insan durumu, kesinlikle belli belirsiz görünmeye başladı. Teknolojik temel değişmediği, silinmediği sürece hiçbir şey değişemez.

Durumumuz doğa/kültür ayrımının yanlış bir ikilik olduğunu iddia edenler –klasik postmodern modataraftan güçlendiriliyor. Doğal dünya, doğanın hep kültürel olduğunu, boyun eğdirmeye açık olduğunu söyleyen fetihçi mantığın yapılarına tahliye edildi, tezgâhlandı. Koert Van Mensvoort'un “Exploring Next Nature” (2005)'i doğanın tahakkümünün mantığını, oldukça popüler köşelerden açığa çıkarıyor: “Bir sonraki doğamız kültürel olarak ola gelmiş olandır.” Hoşça kal, tasarlanmamış gerçek. Her şeyden sonra kaygısızca doğanın bizimle değiştiğini beyan ediyor.

Bu doğa kavramının tümünden yok oluşudur – ve sadece kavramın değil! Fakat “doğa” işareti, töz yok edildikçe: egzotik üçüncü dünya kültürel ürünü, gıda içindeki doğal malzemeler gibi, popüleriteyi eğlendiriyor. Ne yazık ki, deneyimin doğası, doğanın deneyimiyle bağlantılı. İkincisi gerçek olmayan bir buradalığa dönüşürken, ilki de biçimsizleşiyor. Paul Berkett(2006) Marx ve Engels'ten, komünizmde insanların “doğa ile bir oluşlarını yalnızca hissetmeyecekleri, aynı zamanda bilecekleri” etkisini alıntılıyor, komünizm “insanın ve doğanın birlikteliğidir”. Tam da tersine, endüstriyel-teknolojik alt ediş – ne de yaygaracı üreticilik zıvalığı. Komünist yönelimi dışarıda bıraksak da, yine de, günümüzün solcularından kaç tanesi kitlesel üretimin Marxçı gazeliyle ters düşüyorlar?

Freud'un Uygarlığın Huzursuzluğu'nda göz ardı edilen kavrayış, derin bilinçdışı “uygarlıkla üretilmiş bir suçluluk duygusunun”, gittikçe büyüyen bir rahatsızlık ve tatminsizliğe neden olduğunu ifade eder. Adorno(1966), uygun olarak bunu şöyle görür: “yakın olan kıyamet, başlangıçtaki usdışı kıyamet varsayımdır. Bugün, her şeye rağmen önlenen felakete, başka bir şeyin olasılığının bertarafı çökmüş durumda.

Gezegendeki hayatın orijinal, niteliksel tüm başarısızlığı uygarlığı harekete geçirmek oldu. Aydınlanma – 2000 yıl önceki dünya dinlerinin eksen çağı gibi- tahakkümün bir sonraki aşaması, sanayi toplumuna zaruri destek için bir aşkınlık temin etti. Fakat şimdi, ağırlıklı gelişimin yeni aşamaları için gerekçelendirici, aşkın bir çerçevenin kaynağını kişi nereden bulabilir? İleri modernitenin her şeyi kuşatan yıkımlarını

geçerli kılmak için ne tür yeni fikirler ve değerler dünyası akla gelebilir? Hiçbir şey. Yalnızca sistemin kendi ataleti; hiçbir cevap yok, gelecek yok.

Bu sırada bizim durumumuz belirsizliğin sosyallığıdır. Sistem çok sayıda güçsüzlük göstermeye başladıkça, günü gününe istikrarın şamandıraları çözülüyor. Güvenliği garanti edemeyecek hale geldiğinde, sonu yakındır.

Bizinkisi kıyaslanamayacak tarihsel bir gözlem noktası. Bu evrensel uygarlığın habisliğinin hikayesini kolayca kavrayabiliriz. Bu kavrayış, uygarlığın işini bitirecek ve bizi o hükmeden alışılmış istençten kurtaracak o paradigma değişikliğini mümkün kılacak gücün işareti olabilir. En azını söyleyecek olursak, ürkütücü bir meydan okuma; fakat kolektif inkarın karşısında ne düşündüğünü açıkça söylemeye yönelen çocuğun hatırlanışı. İmparator çıplaktı; büyü bozuldu.

Çeviren: Gölge & Kıvılcım İ.

Anarşist Kütüphane

John Zerzan
Günü Ele Geçirin

Orjinal Metin: Seize the Day – John Zerzan

tr.anarchistlibraries.net